

1. VÝSTUP

Scéna je zcela prázdná; Pán s Jakubem jsou v přední části jeviště.

PÁN:

A vůbec, kde máme naše koně?

JAKUB:

Nechte si už ty hloupé otázky, pane.

PÁN:

Takovýhle nesmysl! Jako by francouzský šlechtic chodil snad někdy po Francii pěšky! Kdo nás to vlastně přepisoval, Jakube?

JAKUB:

Nějaký blbec, pane. Ale když už nás přepsal, tak si nic nepomůžu.

PÁN:

Ať zhynou všichni přepisovači. Ať jsou nabodnuti na kůl a pomalu opékáni. Ať jsou vymiškováni a jsou jim uřezány uši! Bolí mě nohy!

JAKUB:

Pane, ti, co přepisují, nebývají opékáni, a všichni jim věří.

PÁN:

Ty myslíš, že budou věřit tomu, kdo nás přepsal? Že se ani nepodívají do knížky, jací jsme doopravdy?

JAKUB:

Pane, přepisují se jiné věci než my dva. Všechno, co se kdy na světě přihodilo, bylo již stokrát přepsáno, a nikoho ani nenapadne se podívat, jak to doopravdy bylo. Lidé byli už tolikrát přepsáni, že ani nevědí, co jsou.

PÁN:

Děsíš mě. Nakonec tamti (*gesto do publika*) uvěří, že jsme neměli ani na koně a šli jsme svým příběhem jako nějakí chodci?

JAKUB (*gesto do publika*):

Ti? Ti uvěří jiným nesmyslům.

PÁN:

Zdá se mi, že jsi dnes nějak desperátní. Měli jsme ještě zůstat u Velkého jelena.

JAKUB:

Já jsem nebyl proti.

PÁN:

Stejně... Ta se nenarodila v hospodě. To ti říkám.

JAKUB:

A kde?

PÁN:

Nevím. Ale v hospodě ne. Protože — ta díkce, ta chůze, ta noblesa, ne, to se napodobit nedá...

JAKUB:

Zdá se mi, pane, že jste se zamiloval.

PÁN (*krčí rameny*):

Bylo-li to psáno tam nahoře... (*Po pauze*): Což mi připomíná, že jsi dosud stále nedovyprávěl, jak jsi se zamiloval ty!

JAKUB:

Neměl jste dát včera přednost příběhu paní de La Pommeraye.

PÁN:

Dal jsem včera přednost velkolepé ženě. Nikdy nepochopíš, co je bonton. Ale teď, když jsme tu sami dva, dávám přede všemi přednost tobě.

JAKUB:

Děkuju vám za to, pane. Tak poslouchejte. Když jsem ztratil panictví, ožral jsem se. Když jsem se ožral, otec mě ztřískal. Když mě otec ztřískal, dal jsem se naverbovat...